

Родная земля, где человек сделал первые шаги, она всегда имеет особую притягательность, живительную силу. Всё на родине самое дорогое, самое близкое, и куда бы ни забросила нас судьба, никогда не порвётся душевная связь с нашей родной Сенненичиной. С золотыми полями хлебов, светлыми берёзовыми рощами, сосновыми борами, бесконечными реками и озёрами. Это наш славный и живописный уголок, такой древний и такой молодой.

В сборник «Сенненишина синеокая» вошли стихи, в которых талантливые авторы высказывают любовь и благодарность родному краю.

На Сенненичине родились и выросли известные люди, которые внесли достойный вклад в развитие своей страны: видный

партийный и государственный деятель П.М.Машеров, белорусский писатель А.С.Велюгин, лётчик, Герой Советского Союза А. К. Горовец, автор орнамента на Государственном флаге Республики Беларусь – Матрёна Маркевич и другие.

Героической и многострадальной была Сенненская земля в годы Великой Отечественной войны, ряд произведений посвящены этим скорбным событиям.

Мелодичность стихотворений о родных местах вдохновила наших самодеятельных композиторов на написание песен.

Гармоничным дополнением сборника являются снимки, предоставленные влюблённым в свое дело фотографом А.Карбовским.

СЕННО

Иван Лазука СЯННО

Былі няблізкімі дарогі,
Дзе б толькі ні ляглі сляды!
Былі сумненні і трывогі,
Былі другія гарады.
Былі чужыя небасхілы,
Але цягнула ўсё адно
У край мой родны,
Край мой мілы,
У горад з назваю Сянно.
У сумятні надзей і будняў,
Калі наўкола ўсё гудзе,
Я верыў, ведаў: прыйдзе цуда,
І я вярнуся да цябе.
Лугі, духмяную атаву,
Звон конікаў сярод травы
Мне не забыць, такая справа,
Мне з імі быць, пакуль жывы.
А за ваколіцай калоссе
Ад спеласці ажно звініць,
І колькі мне не засталося,
Мае з табою будуць дні.
Вось тут, дзе поўняцца крыніцы
Жывой празрыстаю вадой,
Вось тут, дзе к сонцу аканіцы
Адкрыты летняй раніцой,
Вось тут адкрыты сэрцы шчыра
Чужому шчасцю і бядзе.
Няхай кагосьці кліча вырай,
А мне тут лепей, як нідзе.
Расці, квітней, як краска ў полі,
Не будзь ніколі ты ў жальбе.
Я не жадаю лепшай долі
А ні табе, а ні сабе.

ПРЫСВЯЧАЕЦА СЯННО

Гарадкі мае ціхія, сціплыя цэнтры раённыя,
Вашы вуліцы мне знаёмыя.
Носяць вуліцы назвы гучныя,
Кім жа ўсё гэта так закручана:
Сянно, Докшыцы, Бешанковічы.
Ці патрэбны вам мае споведзі...
Жыццё вашае, ох, няпростае:
Стрэчы рэдкія, болей – ростані.
У парку ліпы ўсё ды з таполямі,
І люблю я вас з вашаю доляю!

ЗЯМЛЯ ДАРАГАЯ

Тут подыхам лёгкім вятрыска шуміць,
Тут пеняцца росы ў туманах,
Зямля дарагая, удзячнасць прымі,
Прымі ад мяне без падману.

Ах, як ты трымаеш мяне за душу,
Край родны заўсёды мне сніцца,
Зямля дарагая, цябе я прашу,
Дазволь мне табе пакланіцца.
Тут медныя сосны ўзняліся сцяной,
Бярозы стаяць нібы свечкі.
Табою живу, дарагою зямлёй,
І веру, што будзеш ты вечнай.
Крыніцы бруяцца празрыстай вадой,
Гучаць для мяне звонкай песняй.
Зямля дарагая, ты будзь маладой,
Заўсёды будзь светлай і весняй.

Николай Горбачёв СЯННО

Не было ні бруку, ні шашы...
Ланцугі азёр, лугі і рэкі,
Ды з духмяным сенам кірмашы
На шляху купцоў з Вараг у Грэкі.

Горад заснаваўся наш даўно
Між травой, балотных сенажацяў.
Назву, сэрцу блізкую – Сянно
Пагадзіўся, з радасцю, узяць ён.

Трох азёр цудоўных берагі,
Каб сяліцца тут былі прычыны.
Сянно – кут цудоўны, дарагі,
Частка сінявокае Айчыны.

Хто ў якія тут не жыў часы,
Пакланяўся сонцу, сену, вербам.
Крыж-на- крыж дзве складзеных касы
Сталі для Сянно дзяржаўным гербам.

Чым тут не Масква альбо не Рым?
Тыя ж сем узвышшаў зямлі вольнай,
Моладзі цікава і старым
Ведаць праўду аб гары касцёльнай.

Аб часах мінулае вайны
Успаміны ў сэрцах не прапалі,
За цябе, Сянно, твае сыны
Моцна танкі немцаў патрапалі.

У Сянно – сапраўдныя мужыкі,
Прыгажосці рэдкай маладзіцы,
На зямлі не знойдзеш кут такі,
Дзе з вадою лекавай крыніцы.

Чысцінёю чэрвеньскай расы
Свецяцца тут вуліца і завулак.
Горад непаўторнае красы,
Многія знайшлі тут свой прытулак.

Верым, што Сянно будзе расці,
Лёс такі хутчэй што непазбежны.
Недалёкі час, калі гасціць
Будуць тут суседзі і з замежжа.

Беражыце тое, што ўжо ёсць.
Не спыняй, райцэнтр, будаўніцтва.
І мясцовы жыхар твой, і гасць
Горадам Сянно будзе дзівіцца.

СЕННЕНСКІ КІРМАШ

Лугі сваім сенам духмяным
Паілі мацней за віно.
Таму, пэўна, горад названы
У гонар тых пахаў – Сянно.

У пlynі базарнай купелі
Цягнуліся сена вазы,
Калёсы ўсё лета рыпелі,
Сцюдзёнай зімой – палазы.
Блішчэлі касцёльныя вежы
І царквы Пакроўскай крыжы.
Гудзела ўсё ўзбярэжжа,
Кірмаш той не ведаў мяжы.
Адборнае з Турава жыта,
З Падворыцы – буйны ячмень.
Саткана дзе што і пашыта -
Гандлюе Сянно ўвесь дзень.
З азёрнаю рыбаю скрынкі
Спяшылі пад горку, плылі,
Вязлі ля “Каплічкі” з Галынкi
Бярозкі, Паршні, Кавалі...
Сапегі, Жарцы, Пераброды,
Галоўск, Закратунне, Барок...
Спяшаліся з ліпавым мёдам,
Смятану вязлі і тварог.
Латыгаль, Маргойцы, Смалоўка,
Нямойта, Пярэспа і Рай...
Ганчарныя рэчы Казлоўка
У Сянно завязла – выбірай!
Забор’е, Аўчынкава, Броўкі,
Тур’ева, Тыльцы, Станюкі...
Стаялі радамі кароўкі,
Вішчэлі свіння, парсючкі.
Тухінка, Прыветак, Апечкі,
Кімейка, Івоні, Баркі...
Ягняты бляялі, авечкі,
Хто моркву прывёз, хто гуркі.
Кірмаш – у любое надвор’е
Сцясяраў хто што, збандарыў
Майстры з Дамашэва, Забор’я
Стаялі да позняй пары.
У крамах, на вуліцах – людна,
І бочак, і скрынь, і мяшкоў
З Ульянавіч, Ходцаў і Будна,
Нярэйшы, Сяргеек, Машкоў.

А грушы, а слівы, а вішні...
Чаго ні захочацца – ёсць!
Ніхто на кірмашы не лішні,
А кожны як блізкі, як госць.
Апоўдня там пэўныя змены,
Менш звонаў і цішыцца гул.
Бы з горкі што коцяцца цэны
У круг шапка ідзе на агул.
Духмянае сена – застолле,
Нікога абед не мінуў,
Хто меней кілішкаў, хто болей,
З братамі, сватамі кульнуў.
За ўсё памаліўшыся Богу,
Каб кожнаму шчасця даў Той,
Знаёмай, да дому ж, дарогай
На конях, а хто і пехатой.
У Алёхнава, Буй і Запруддзе,
Асінаўку, Расна, Мяжнік...
Усіх называць мо не будзем,
Спатрэбіцца некалькі кніг.

Лариса Гапеева
МОЙ ГАРАДОК СЯННО

Ёсць на зямлі куточак заповітны,
І ён у сэрцы ў маім даўно.
На першы погляд, можа, непрыкметны,
Маленькі, ціхі гарадок Сянно.

Мне добра ад таго, што я з табою,
А ты са мной адным жыццём живеш.
Сваёю чыстай, светлаю красою
Чыёй душы ты толькі не кранеш!

Чыё ты сэрца не прымусіш біцца
І моцна ўсёй душой цябе любіць.
У гэтым краі шчасце нарадзіцца
І шчасце на зямлі прыгожай жыць.

Хай зберажэ цябе ў свеце вечнасць
І людзі тут шчаслівымі живуць.
А дабрыня людская, чалавечнасць
Зямлі маёй загінуць не дадуць.

Хай будзе над табой блакітным неба,
І хай заўсёды свеціць сонца тут.
Мне ў жыцці нічога больш не трэба,
Каб толькі быў шчаслівым гэты кут.

Люблю цябе, куточак мой адзіны,
З табою мы як цэлае адно.
Такі ты светлы, сонечны і дзіўны,
Маленькі, родны гарадок Сянно.

Тамара Андреева
СЕННО! Я ТЕБЯ ПРОСЛАВЛЯЮ

Сенно! Я тебя прославляю,
Зелёные ели, луга и поля,
Озёра глубокие, ивы плакучие
И рощу, где слышится трель соловья.

Городок молодой, весь цветущий,
Ты стоишь на прекрасной земле,
Хочу я тобой любоваться
И ночью, и днём, и во сне.

Не могу на тебя наглядеться,
Милая сердцу земля,
На твои голубые озёра,
На пшеничные наши поля.

Земля ратная, потом политая!
Ты отличных людей нам дала.
Наших лётчиков – наших Героев,
Есть у нас и Герои Труда.

Олимпийским героем гордимся,
Он прославил район на весь свет.
У нас много людей знаменитых,
У нас много достойных побед.

В нашем городе тихо, уютно.
Здесь всегда отдыхает душа.
О тебе, чтобы знали потомки,
Я из песен сотку кружева.

На просторах твоих в поднебесье
Аист гордо парит над землёй.
Как же мне тобой не гордиться,
Город милый и край мой родной.

Анна Мартинович
ОДА

Мой родны горад, слаўнае Сянно!
Цябе люблю бязмежна я даўно.
Твая гісторыя – наш гонар на вякі!
Крывёй плацілі за свабоду землякі
Мой дзіўны горад, светлае Сянно!

У азёраў гладзь гляджу, нібы ў акно.
Наўкруг цябе ўзвышаюцца лясы,
Там водар хвоі, а на ўзлеску – верасы...
Мой мірны горад! Свята будніх дзён!
А на палетках – бульба, жыта, лён,
Пшаніца долу нахіліла каласы,
А раніцай на лузе шмат расы...
Мой шчодры горад! Дум маіх прастор!
Майго юнацтва мараў дзіўны хор.
Прымі ж, зямліца родная, паклон
Дачкі, што трапіла ў твой палон.
Сянно! Радзіма! Бацькаўшчына! Рай!
Багаты, дзіўны, жывапісны край!
Табе, мой горад, і твайму народу
Мой сціплы талент прысвячае оду.

Леонид Матюхин

СЕННО

В лугах за речкой, за лесами —
Сенно с зелёными глазами!
Не раз, не два в Сенно я был:
Нырнуть в глубинку ту любил.
Уютный городок Сенно!
На градус крепче там вино,
И синева в Сенно - синее,
И сны —волшебнее, сеннее!
Сенно — и весело, и мило.
Сенно в луга меня водило.
В Сенно — за сеном, семенами,

В Сенно — за сонными сомами!
Сенно, конечно, сказка сна,
Берёза, липа и сосна.
А если малость не лениться,
В Сенно за девушкой — жениться!
Сенно — и юмора полно,
И кладезь мудрости — Сенно.
Глоток столичного портвейна,
Тропинка к сердцу, в рай окно —
Совсем не Рио-де-Жанейро,
А просто Рио-де-Сенно!

Марьян Даргель КУПАЛЬСКІЯ ГРАМЫ НАД СЯННО

Мястэчка старадаўняе Сянно...
Абжыты бераг возера даўно.
І чым жа знакамітае яно?..
Мо дзе ў гісторыі ёсць белае пятно?

Маўчаць бары, палі, пагоркі
Як на Купалле грымнуў бой.
У сорок першым – год той горкі –
З фашыстаў збілі тут упэўнены настрой.

Армады танкаў ва ўпор тады сышліся
(Нідзе не будзе колькасці такой!).
Нахабна да Масквы рваліся,
Ды многія знайшлі канец тут свой.

Гарэла жыта, не даспеўшы,
Гарэлі танкі змест карчагаў,
Купалле, вёскі абмінуўшы,
Бо не спазнала сенненскіх абсягаў.

Грамы не тыя тут грымелі,
Свінцовы град касіў, паліў,
Цымбалы, скрыпкі не звінелі...
Салдацік кветку-папараць бараніў.

Ад знявагі, ганьбы, згубы,
Ад свастык, чорнага арла,
Каб не ўзялі ў свае зубы,
Каб у сваіх барах цвіла.

І расцвіла легенда-кветка
Святою помстаю людзей,
Байцамі сталі ўнукі, дзеды,
І зведаў пекла кат-зладзей.

У лесе рэха не сціхала,
Не меў спакою акупант,
Бо гора ён прынёс нямала,
Стары і малы быў арыштант.

Шмат дзён у краі баі грымелі,
Другім ён фронтам быў увесь.
З надзеяй светлай ішло Купала,
А гром ягоны стаў чаканы госць.

Ён загрымеў над Багушэўскам,
Яновам, над Сянно,
Сагнаў варожае нашэсце,
Бы тучу вецер за сялом.

Даўно зямля закрыла раны,
Травой акопы параслі,
Сянно ўбралася старанна,
У край другія дні прыйшлі.

Унукі выраслі ды ўнучкі,
Салдацік узброіўся кійком,
Мігцяць на небе толькі знічкі,
Купала едзе ў край вярхом.

Цяпер яго тут сустракаюць,
Як продкі ў даўнія часы,
З падзякай цёплай успамінаюць
Герояў учынкi й галасы...

Радзімы край. Твой лёс складаны,
На целе скрозь шрамы вайны,
Бо кожны век свае пакінуў раны,
Вялікі Божа, стань гарантам
Спакою беларускае зямлі!

Иван Колесник СЯННО

Дзе б ні быў я, мяне ўсё адно
Кліча роднае зноўку Сянно.
Тут знаёма мне ўсё да драбніц:
Шыбы ў вокнах, луска чарапіц.
Любы сэрцу гурты валуноў,
Мора сіняе росных ільноў.
Звон крыніц, шум лісцвяных гаёў,
Спеў бясконцы вясной салаўёў.
Тут блакітнае неба плыве,
Тут заслонаўцаў слава жыве.
Зведаў іншыя я гарады,
Толькі сэрца імкнецца сюды.
І, напэўна, нідзе ўсё адно
Мне з табой не растацца, Сянно!

Николай Третьяков ОДА ГОРОДУ СЕННО

Во славу я пою тебе,
Мой тихий городок Сенно,
По праву ты живешь во мне,
Нам так судьбою суждено.
Твои высокие холмы —
На них ты расположен мудро.
К тебе лечу я, чтобы мы
Встречали вместе с зорькой утро.

Озера светлые вокруг
Несут и красоту, и свежесть.
Льном голубым поля цветут,
И дарят вишни свою спелость.

Ты дышишь чистотой привольно,
Тебя ласкает синь небес,
И лик твой солнцем озаренный,
Ведь ты рожден в краю чудес.

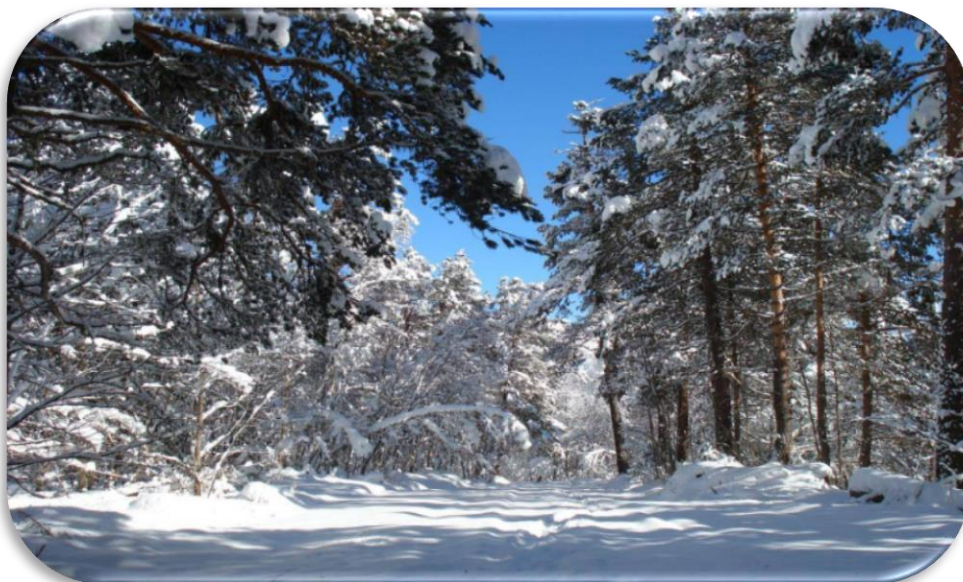
В краю чудес, где бродят сказки,
Что быль несут из старины.
Где лес сосновый, топи вязки,
И хлебом закрома полны.

Где люди трудятся на славу,
Несут любовь к своей земле.
Накроют стол, поставят лаву,
И в гости зазовут к себе.

И пропоют с душою песню,
Которой прославляют род.
У братьев не бывает тесно,
Такой в Сенно живет народ!

Александр Яковлев ЗІМА Ё СЯННО

Пад пульхным дываном адпачывае глеба,
Варунак важны, каб мець многа хлеба.
Захуталась у белы снег Сянно,
Зіма сапраўдная, чаканая даўно.

Прыгожым, казачным стаіць зімой Сінай,
Сюды на адпачынак паспяшай.
Лыжня тут добрая і лыжы ёсць на базе,
Валерый Лектараў за гэта ў адказе.

Ён пра лыжню парупіўся і дбае,
Умовы лыжнікам выдатныя стварае.
Шчыруе шмат гадоў на ніве спорту,
У біятлоне ладную стварыў кагорту.

Сінай, прывабны сенненскі куток,
Паветра свежага дасць кожнаму глыток.
У цішыні тут знойдзеш супакой,
Гуляючы сцяжынкаю лясной.

Якая прыгажосць, стаю ў захапленні,
Сапраўдны рай зямны, цудоўнае імгненне.
Тут хораша зімой і ўвогуле заўсёды,
Удзячны Богу я за гэты дар прыроды.

МОЯ
СЕННЕЩИНА

Лариса Гапеева

СЕННЕНШЧЫНА РОДНАЯ МАЯ

Мілы, любы край, зямля чароўная,
Слаўная бацькоўская зямля!
Сонечная, светлая, цудоўная,
Сенненшчына родная мая!

Край мой незвычайны і дзівосны,
У непаўторнай казачнай красе.
Дзе шумяць так ціха, мірна сосны,
Вецер хмельны пах з лугоў нясе.

Дзе ў палях купаюцца ўзгоркі
У ласкавых водсветах зары.
Дзе гараць ў небе чыстым зоркі
І спявае раніца ў бары.

Дзе азёры, ціхія крыніцы,
Гаманкія, звонкія лясы.
Дзе гуляюць у далях бліскавіцы,
І цвітуць на ўзлессі верасы.

Сенненшчына, мой куток радзімы,
Мірная, шчаслівая зямля!
Ва ўсім свеце толькі ты адзіны,
Толькі ты – і лепшага няма!

Я живу і дыхаю табою
І ніколі не змагу забыць.
Веру, што заўсёды над зямлёю
Сонца будзе мірнае свяціць.

СЕННЕНСКІ КРАЙ

Сенненскі родны край,
Мілы куток чароўны.
Ты быццам дзіўны рай –
Казачны, непаўторны.

Крынічныя тут лугі,
Спелыя ціхія нівы.
Гэта мой край дарагі.
Прыгожы край і шчаслівы.

Тут людзі спрадвеку жылі,
Ярчэй тут і сонца свеціць.
Ведаю: лепшай зямлі
Нідзе не знайсці на свеце.

Любы куточак мой,
Дні хай мінаюць і годы,
Ты ў душы маёй,
У сэрцы маім назаўсёды.

СЕННЕНШЧЫНА – СЛАЎНАЯ ЗЯМЛЯ

Родны край мой, казачны і мілы,
Сенненшчына слаўная мая!
Хто жыве тут – будзе той шчаслівы,
Бо святая гэтая зямля.

Людзі тут старанныя спрадвеку,
Працаю багацце множым мы.
Ведаем, як важна чалавеку
Добры след пакінуць на зямлі.

Зроблена на ёй ужо нямала,
У кожнага свой лёс, жыццё і век.
Хочацца, каб з гонарам гучала
Слова залатое – Чалавек!

Край заўсёды наш багатым будзе,
Ён прыгожы, сонечны такі.
І жывуць цудоўныя тут людзі,
Што зямлю праславяць на вякі.

Людмила Ратькова Кветка Беларусі

Мая маленькая радзіма!
У гэтым слове моцны сэнс.
Мястэчка, дзе я нарадзілася –
Няма ў свеце лепшых месц!

Ільну разліў – нябёсаў вочы
Душу хвалююць зноў маю.
І кожны палюбіць ахвочы
Маю маленькую зямлю.

Ад хатняй шыбы свет струменіць,
І выглядае сонцам дом.
А зоркі ў небе шчасце сеюць,
Крышталам падаюць на дол.

Люблю цябе я недарэмна -
Жыццё пакінулі бацькі,
Шляхоў адкрытых, патаемных,
Дзе хлебам пахнуць каласкі.

Прабач, зусім ты не малая,
Калі Купала тут бываў
І свае першыя напевы
Аб лёсе Беліцкім складаў.

О, колькі вёсачка спаткала
Шчасця, і гора шмат было!
Вайну і голад ты спазнала -
Забыць – нікому не дано!

Ты адчыняеш сонцу дзверы,
Вядзеш бяседу за сталом.
Не пакідаеш у праўду верыць,
Не йдзеш ніколі на паклон.

Табой, зямелька, ганаруся,
Люблю цябе ўсёй душой.
Ты – мая кветка Беларусі!
І сэрцам я заўжды з табой!

Виктор Астапенко РОДИНА

РОДИНА! И что за сила,
И что за мощь без меры и конца.
В себе вот это слово воплотило,
Зовя на бой и подвиги бойца?!

К тебе любовь – не только устремленье,
К родным вернуться нивам и лесам.
И испытать счастливое волненье,
Увидев с детства милое глазам.

К тебе любовь не описать словами,
Стихами про неё не рассказать.
Она богиней властвует над нами.
И тайны её трудно разгадать.

Василий Игнатов ВОЗЕРА САРО

На дне шырокага разлома,
Лягла блакітная там даль,
І вабіць нас прыроды лона,
Дзе шум празрыстых водных хваль.

Палогія тут берагі,
Адмелы ўсюды для купання,
Куток прыроды неблагі,
Цудоўны вечарам і зрання.

Паблізу бачыцца лясок,
Там сосны стройныя шумяць,
На берагах ляжыць пясок,
На ім прыемна загараць.

І галькі многа, як на моры,
Нібы рассыпаў хто яе,
Пейзажа дзіўныя ўзоры
Заўжды ўражваюць цябе.

Сілкуюць возера крыніцы
Падземнай светлаю вадой,
І можна толькі падзівіцца
Яго празрыстасцю такой.

Калі ў вырай жураўлі
Стаміліся дарогай,
Яны на возеры знайшлі
Растанне са знямогай.

Тады чуваць птушыны гам
У гэтым наваколлі,
Нібы канцэрт даецца там
На выбраным раздоллі.

Калі ж мароз ваду скуе,
І снег пушысты на лёд ляжа,
Тут рыба розная клюе,
Адна нямала можа важыць.

Таму так многа рыбакоў
На возеры зімой бывае.
Чакае кожны свой улоў,
Як толькі лёд іх той трымае?

Шануйце возера Саро,
Не трэба пакідаць там смецце,
Здароўе дасць заўжды яно,
Настрой бадзёры, даўгалецце.

Аникиевич Ольга
АБ ПАХОДЖАННІ НАЗВЫ ВЁСКІ ВАСІЛЬКОВА

Даўным-даўно, у родным краі,
між пушч вялікіх і лясоў
жылі тут людзі, ваявалі,
зямлю паілі, лілі кроў.

Не ведалі, што ёсць каханне,
жылі без гэнага, і ім
усё было як пакаранне,
усё рабілася чужым.
Жылі плямёны і народы,
зямлю пахалі дзень і ноч.
Не пелі песень, карагоды
вадзіць не ўмелі, хіба што ж?
Яны жылі ў цёмным свеце,
каханне адганялі прэч.
Як нараджаліся ў іх дзеці,
не ведаю я. Насамрэч?!
Але аднойчы нарадзіўся
хлопец прыгожы ды чужы,
і цэлы род з яго дзівіўся,
усе пацяшаліся з душы.
А хлопчык гэты быў цікавы,
сумленны, дабрадушны быў,
смяяцца, пець ды ўсякі справы
(да сэрца што) рабіць любіў.
І вырас хутка, непрыкметна,
ды нараклі яго Васіль –
за вочкі, што зусім, як кветкі
два васілёчкі на палетку
на твары наш Васіль насіў.
Васіль, той хлопец незвычайны,
чамусьці ўсё рабіў не так:
не біў слабейшых ці стараных,
аберагаў звяроў і птах;
ён думаў шмат і шмат смяяўся,
спяваць любіў і пацяшаўся
з таго, як росная трава
мачыла ногі да пляча,
як сонца жоўтае свяціла,
як птушка ціха пець любіла,
як куры дзеўбалі шчання,
як смешна рохкала свіння –
усё адгукалася ў ім
святлом прыгожым, трапяткім.
Але аднойчы наш Васіль

засумаваў ды замаўчаў,
ніхто не ведаў, што за сіла
яго адолела. Маўляў,
што захварэў. Але ці можна?
З яго здароўем і душой,
ды моц яго – непераможна!
Але ж чаму Васіль не той?
Адказ жа просты: закахайся.
Васіль наш дзеўчыну кахай,
у сетку простую папаўся,
адным каханнем жыць пачаў.
А дзеўчына, што Ковай звалі,
Васільку меціла даўно.
Яны адзін адно чакалі,
каханне маючы сваё.
Яны надзею сваю мелі
і марылі ўжо аб тым
як шчасця гонкія арэлі
падораць радасць ім адным.
Але, як гэта ўсё бывае,
не можа шчасця столькі быць, –
заўсёды гора напаткае,
заўсёды хоча насаліць.
Здарылася, што пан багаты
таксама Кову пакахай,
ды так, што ўсе, магчыма, златы
пад ногі дзеўчыне кідаў.
Ды бачыць пан, што справы – ліха,
кахае Кова Васіля,
ды пану ўсё ж карціць уцеха,
каб дзеўчына яго была.
Ім ажаніцца не дазволіў,
каханых хоча загубіць.
А тыя плачуць ужо ад гора,
не могуць паасобку жыць.
Змагацца з панам немагчыма,
каханым хочацца жыцця.
Яны рашаюць: гэткім чынам
з сяла ўцякаць, шукаць жылля.
Збіраліся яны нядоўга.

Вось ноч, і любыя – у шлях.
Няхай нялёгкая дарога,
але ўдваіх ім – шлях не шлях!
На сілу ўцячы змаглі,
стаміліся зусім. І тут:
паміж прыгожай той зямлі
заўважылі цікавы кут.
Там рэчка Абалянка хвалі
свае імчыць удаль палёў,
там кветак неабсяжны далі
і водар маладых лясоў.
Убачыўшы такія цуды
прыроды і зямлі сваей,
каханыя ўжо нікуды
адсюль не рушылі нагой.
Яны аблюбавалі месца,
яны ўладкавалі дом,
і сталі жаніхом-нявестай,
і вырашылі: "Зажывём!"

Адны, сярод палёў ды пушчаў,
Васіль і Кова пачалі
дом будаваць, зямлю пахаці:
да справы прагныя былі.
Зажылі добра ды ўтульна,
бяды не ведалі яны.
Дзяўчына Кова ўжо матуля.
У Васіля растуць сыны.

Пакінем Кову і Васіля,
пяройдзем да мясцінаў тых,
дзе бег спынілі маладыя,
дзе кут абралі на дваіх.
Дык вось, як мне старыя кажуць,
адтуль уся назва і пайшла,
бо атрымалася адразу:
Кахае Кова Васіля.
А хлопец той кахае дзеўку,
знайшлі каханне і – у шлях,
дзе апынуцца – не ведама,
але ж засталіся ў вяках!
І зараз ужо, хоць часу шмат
прайшло з часіны небывалай,
хоць тое шмат гадоў назад
у маіх мясцінах панавала,
але ж галоўнае мы маем,
што захавалася да дзён,
што не пакінем, не мінём,
што мы і зараз называем,
што майго гонару аснова –
што для мяне ёсць Васількова.

Анна Корсакава
І ДУМАК ТРАПЯТКІХ ВЫТОК

Мой родны кут,
Мой край прыгожы,
Ты для мяне адзін такі,
Надзвычай мілы, вельмі гожа
Дзе казкі баяць мне лясы.
Усё майму тут сэрцу любя:
Азёры, пожні і лугі,
Старыя дрэвы-веліканы,
Магутныя твае дубы.
Люблю цябе я вельмі моцна,
У душы маёй ты назаўжды
Застанешся такім прыгожым,
Як і раней, як і тады.
І нават зараз, ва ўспамінах,
Перада мной ты зноў стаіш,
Твае прыгожыя даліны,
Твая напружаная ціш.
Люблю твае я ўсе дарогі,
Дзяцінства мілага шляхі,
Якія дожджык басаногі
Са мною побач прахадзіў.
Твае бясконцыя прасторы,
Якія ўлетку і зімой
Праменьчык сонечны, вясёлы
Адорваў шчодрэй цеплынёй.
І для мяне ты значна болей,
Чым проста родны мой куток.
Ты – маё шчасце, мая доля
І думак трапяткіх выток.

Мария Николаева
ПА СЦЯЖЫНЦЫ РОДНАЙ КРОЧУ

Па сцяжынцы роднай крочу,
Лашчыць ветрык мой віхор.
Басанож, як у дзяцінстве,
Па расе... Які задор!

Прыгажэй няма ў свеце
Рэчкі, поля і лугоў.
Мы – прыроды гэтай дзеці,
Любім шэпт дубраў, лясоў.

Прыхінуся да бярозкі,
Адчуваю лёгкасць крон
Ад маёй любімай вёскі
Чутны золак, перазвон.

Заклікаю вас, шануйце
Прыгажосць зямлі бацькоў,
Колер каласоў жытнёвых,
Вочы сініх васількоў.

Иван Лазука БАГУШЭЎСК

Сцішае бег цягнік,
І стук калёс радзее.
Я да вакна прынік,
А раніца ірдзее.
А справа сінь вады,
А злева лес зялёны.
Вяртаюся сюды
Бадзёры, не стамлёны.
Здаецца, сілы зноў
Ужо на двух хапае...
_ Ну, Багушэўск, здароў!
І ён мяне страчае.
Як песняй векавой,
Спакоем сваіх вулак,
Гаючай цішынёй,
Знайшоўшай тут прытулак.
Я рад цябе вітаць,
Хоць госць я твой часовы,
Жыві і расцвітай,
Будзь, Багушэўск, здаровы!

Раиса Александрова

Край сосновых лесов, край озёрный,
Край, где мы родились, где живём,
О котором всегда говорим восхищённо, –
Богушевск, тебе славу сегодня поём!

Мы страницы истории нашей листаем,
В ней так много событий и ярких побед!
И открыто о возрасте всем заявляем:
Богушевску сегодня 100 лет!

Промелькнули года, как двуколка,
В череде убегающих дней и ночей.
И сегодня все жители, гости посёлка
Собрались отмечать вековой юбилей.

Вековой юбилей – это мало и много,
Это люди посёлка – наша гордость и честь!
Конопелько, Абрасимов, Волков, Платонов,
Гречин, Вакар – всех не перечесать!

Так живи, Богушевск, ещё долгие годы!
Строй дома, процветай ещё тысячу лет!
Пусть тебя обойдут стороною невзгоды,
Ведь милее тебя в жизни города нет.

Полина Пядочкина БАГУШЭЎСКІ ВАЛЬС

Невялічкі гарадок
Патанае ў зеляніне,
Любы кожнаму куток,
Сэрцу мілы дом, адзіны.
Багушэўск, мой Багушэўск,
Ты прымі маё прызнанне.
Багушэўск, мой Багушэўск,
З юбілеем віншаванне.
Памяць сэрцаў зберажэ
Подзвігі сыноў Радзімы,
Будзе мірным кожны дзень
Працы ў сям'і адзінай.
Стужка роўная чыгункі
Кліча ўдаль да мар і сноў.
Мы з табою неразлучны,
Бо вяртаемся ізноў.
Поўняць кветкі палісады
Учора, сёння і заўжды.
Дабрынёю рук сагрэты,
Ты – стагодні – малады
Багушэўск, мой Багушэўск,
Ты прымі маё прызнанне.
Багушэўск, мой Багушэўск,
З юбілеем віншаванне.

ЗНАМЕНИТЫМ ЗЕМЛЯКАМ ПОСВЯЩАЕТСЯ

Николай Горбачёв ВСЯ ЖИЗНЬ – МИГ, НО ЗВЁЗДНЫЙ ЧАС

Деревня Ширки. Второй десяток века.
Крепчал морозец зимнего утра.
Семья встречала сына, человека,
Вся страна – Великого Петра.

Жизнь его слилась с судьбою нашей
Честь и Совесть, в сплаве, дали рост
С народом жил, в его “варился каше”,
Был строг, умён, по-нашенски так прост.

Летело детство, кроткое такое,
Но вдруг уплыла юность в страшный сон.
Громил врага, не дав ему покоя
Герой, земляк, учитель из Россон.

Пишите книги с этого примера!
Пройдут века, но будут вспоминать,
Как грудью встал за Родину Машеров,
А рядом сёстры и друзья, и мать.

Подвиг совершал на каждом месте,
Где был Машеров – там были дела.
Первым в Минске, ровно как и в Бресте,
Вся Беларусь с ним в ногу шла.

Свою идею никогда не предал,
И с ней народ, а значит нас.
Учил, творил, ковал победы,
Вся жизнь – миг, но звёздный час.

В века вошёл достойным он примером
Продолжим дело мы, его сыны.
Средь нас живёт живой Машеров,
Пример тому – не только Мошканы.

В твои дела у нас крепчает вера
С тобой поныне весь народ простой.
Иди по жизни, как учил Машеров,
Чтоб все же жить, примерно, как в “застой”.

Пётр Ермашкевич ПОМНІЦЬ СЫНА РАДЗІМА

Што там шэпчуць у журбе бярозы,
І аб чым шумяць кусты ракіт?
І чаму з галін дажджынкi-слёзы
Акрапляюць густа гладзь ракі?
Што ты ў смутку рэчка Абалянка,
Што нясеш на плыні ў Дзвіну?
Гэта ты ўжо зведала ад ранку
Навіну балючую адну.
Праз туман густы, асенні, шэры,
З Мінска голас да цябе дайшоў:
Верны сын Радзімы, наш Машэраў,
У нябыт трагічна адышоў.
І рака ўсхліпнула, як маці,
Да якой прыйшло на ўспамін,
Як было дзіця ёй гадаваці,
Як мацнеў і вырас родны сын.
І расправіў потым плечы-крылы
У гераічнай мужнай барацьбе.
А з тваіх крыніц ён чэрпаў сілы
І спаўна аддаў усё табе.

Валентина Алексеенко
В ДЕЛАХ ОН НАШИХ КАЖДЫЙ ДЕНЬ

Ширки – деревня средь лесов,
Вокруг поля, вокруг озёра.
И здесь, как раньше, вновь и вновь
По вечерам сияют зори.

Его земля наша взрастила,
За это слава ей и честь,
Она давала ему силы.
Прекрасных дел его не счесть.

Кристально честный, справедливый,
Примером был для всех людей.
Такой родной, неповторимый,
В делах он наших каждый день.

Машерова вечно помнить будем,
Он – сын родной нашей земли.
Мы не забудем его, люди,
Вот только жаль – не сберегли.

Светлана Корневская

Паэзіі радком чароўным
Сваю Радзіму ўслаўляю.
Дачкой завуся Беларусі
І ёй на вернасць прысягаю.

З адкрытаю душой дзіцяці
Я ёй у любові прызнаюся:
“Жыві, квітней, мая старонка!
Табой адзінай ганаруся”.

Мясцін мне лепшых не знайсці,
Пачэсныя раслі тут людзі:
Машэраў – верны сын зямлі,
Пясняр Вялюгін у пашане будзе.

Запомню вёсачку сваю,
Камінскі тут вучыўся ў школе.
І пра Героя Гараўца
Я не забудуся ніколі.

Куды жыццё мяне закіне?
У кут бацькоўскі я вярнуся.
Сярод братоў, сяцёр, сяброў
У бядзе і шчасці апынуся.

Паэзіі радком чароўным
Машканскі край я ўслаўляю.
Дачкой завуся Беларусі
І ёй на вернасць прысягаю.

Геннадий Цветков ГАРАЎЦУ

На зыходзе бензін,
І патронам канец.
Дзевяць гадаў падбітых пылаюць,
Паспяшай да летполя
Свайго, Гаравец,
Дзе цябе з нецярпеннем чакаюць.
Ды не змог, не паспеў
Адварнуцца ў час:
Наляцелі варожыя асы.
Запалаў самалёт –
Пранізалі яго,
Як іголку, бліскучыя трасы.
Зазмяіўся агонь,
Ахапіў фюзеляж.
Твар і рукі пячэ – не стрымацца.
І ідзе самалёт
У апошні віраж,
Яму ў неба ўжо не падняцца.
Не чакайце, сябры,
Аляксандра свайго,
Не чакайце героя-пілота.
Там, на курскай зямлі,
Ён ляжыць у раллі,
У кабіне свайго самалёта.

Вёска ў нас – Машканы,
Тут і помнік яму.
І глядзіць Гаравец кожным ранкам
На любімы свой край,
На сінеючы гай,
І на рэчку сваю Абалянку.
Вечарамі гучаць
Звонка песні дзяўчат,
Ранкам дзеці спяшаюцца ў школу.
Кожны дзень чуе ён
Галасоў перазвон
Хлапчукоў і дзяўчынак вясёлых.
А вакол - хараство,
Расквітнеюць сады
І палі неаглядныя з хлебам.
Тут стаяць яму век
У квіцённі вялкоў
Пад сінеючым сенненскім небам.

Пётр Ермашкевич РУШНІК

Хадзіла дзяўчынка лясамі
Хадзіла Касцілішчынскімі лугамі
Хадзіла ў даль палявую,
Збірала красу веснавую
Збірала красу веснавую
Шукала крыніцу жывую.
Хадзіла дзяўчына на горы,
Збірала вячэрнія зоры.
Расцілі сяброўкі ляночак
На новы рушнік – рушнічочак.
Рушнік яна белы саткала,
Арнамент на ім вышывала.
Матрона Маркевіч рушнік той саткала,
Яна ж і арнамент на ім вышывала.
Ганарымся мы сёння зямлячкаю слаўнай,
Цяпер той арнамент на сцягу дзяржаўным.

ПЕСНИ О СЕННЕНСКОЙ ЗЕМЛЕ

ГИМН ГОРОДА СЕННО

Муз. и сл. М. Носовского

1. Среди озёр голубых и зелёных лесов
Сквозь века ты растёшь лето в лето.
Нам достался в наследство от дедов, отцов.
Город мой я люблю беззаветно.

Припев:

Гордо вьётся наш флаг
Под безоблачным небом страны,
Мы в едином строю шаг за шагом,
Беларусь и Сенно, все мы дети твои.

2. Ты в лихую годину страну защищал,
Наша память жива и поныне.
Строил город, его из руин поднимал,
Возрождал землю нашу – святыню.

Припев:

Уголок Беларуси, мой город Сенно
Славят люди работой и делом.
Год за годом живём и с тобою растём
Как колосья полей наших с хлебом.

ПЕСНЯ ПРА СЯННО

Муз. О. Ковалёвой

Сл. И. Лазуки

Chords: Gm, Gm, Gm, Cm, Cm, Gm, Cm, D, Gm, Gm, Gm, Cm, Cm, Gm, A, D2, Gm, Cm, D2, Gm, Cm, Gm, Am, D2, Gm.

1. Ты самы цудоўны з усіх гарадоў,
Што ёсць на маёй Беларусі.
Куды б мяне лёс не занёс – да садоў
Тваіх я заўсёды вярнуся.
Глядзіцца Сянно ў люстэрка вады,
Над ім залацістыя зоры,
Мой горад, ніколі не зведай бяды,
Няхай абміне цябе гора.

Прыпеў:

Мой горад Сянно,
Мы з табой заадно,
Адна ў нас надзея, трывога.
Мой горад Сянно,
Мы з табой заадно,
Адзінаю крочым дарогай.

2. Такі старажытны, такі малады,
Я лёсам тваім ганаруся.
Стамлёны дарогай, живою вадой
З крыніцы празрыстай нап'юся.
І чыстымі будуць няхай жа заўжды
Рачулкі твае і азёры.
Мой горад, ніколі не зведай бяды,
Няхай абміне цябе гора.
Прыпеў.

3. Тут травы па пояс, яліны да хмар,
Тут сэрца ніколі не схлусіць.
Дазволь назаўсёды, мой родны абшар,
Душой да цябе прытулюся.
Ляцяць над табою, як птушкі, гады,
Наўкола квітнеюць прасторы.
Мой горад, ніколі не зведай бяды,
Няхай абміне цябе гора.
Прыпеў.

НАША СЕННЕНШЧЫНА

Муз. М. Королёвой

Сл. П. Ермашкевича

1. Бачу нівы жытнёвыя
І люстэркі азёр.
Над барамі сасновымі
Неабсяжны прастор.
І парою вясенняю
Чую песню без слоў.
Гэта шум пушчы Сенненскай,
Багушэўскіх лясоў.

2. Між палёў то абкружыцца,
То бяжыць напямкі
Серабрыстая стужачка
Абалянкі ракі.
То цячэ паўнаводная,
То мялее яна.
Тут зямля наша родная,
Наша Сенненшчына

3. Мы нічым не абдзелены,
Нам хапае заўжды
Сонца, кветак і зелені,
І зямлі, і вады.
І людзьмі працавітымі
Край праслаўлены мой,
І дабром, што здабытае
У прыроды самой.

4. Неабсяжнай радзімы наш
Невялічкі куток,
Як ручай, што ўліваецца
У магутны паток,
У раку мнагаводную
І паўнее яна.
Тут зямля наша родная,
Наша Сенненшчына.

ЛЮБЫ СЕННЕНСКІ КРАЙ

Сл. М. Носовскаго и Т. Ладунец

Муз. М. Носовскаго

1. Любы Сенненскі край,
Залатое жытнёвае поле,
Дзе бярозак прыветлівы гай
І азёраў блакітных раздолле.

2. Калі вельмі сумотна ў грудзі,
Зноў вяртае ў дзяцінства яно.
Тут живуць землякі і бацькі,
Любы край, родны горад Сянно.

3. Прыгажосці тваёй дабрыні,
Шанаваннем людзей у кожнай хаце,
Тут сяброў сустракаюць яны
З пажаданнем дабра і багацця.

МАЯ СЕННЕНШЧЫНА

Сл. О. Дорожкиной

Муз. А. Мочульского

1. Выйду я, выйду я,
Раніцай весняю,
Чуецца спеў салаўя,
Я цябе слаўлю ласкаваю песняю,
Слухай, радзіма мая.

Прыпеў:
Сенненшчына, родная,
Будзь, зямліца мая,
Шчаслівай, свабоднаю.

2. Людзі твае працавітыя, шчырыя,
Працаю славяць зямлю.
Родны куточак любімай радзімы
Я, як матулю, люблю.
Прыпеў.

3. Весняй парой я табой зачарована,
Нібы трапляю ў рай,
Славяць цябе салаўінаю моваю,
Праца, любоў, мір і май.
Прыпеў.

СІНАЙСКІЯ ГОРЫ

Муз. О. Ковалёвой

Сл. И. Лазуки

1. Не недзе далёка за морам,
Яны тут заўсёды былі.
Паўсталі сінайскія горы
На Сенненскай роднай зямлі.

Прыпеў:

Кіпіць салаўямі ваколле,
Сінее азёрны прасцяг.
Салодкім невылечным болем
Навек счаравана душа.

2. І неба пад самыя хмары,
Тут сосны вяршыні ўзнялі.
Як добра кахаць тут і марыць
На сенненскай светлай зямлі.
Прыпеў.

3. Не недзе далёка за морам,
Яны тут заўсёды былі.
Паўсталі сінайскія горы
На Сенненскай роднай зямлі.
Прыпеў.

4. Няхай жа заўсёды шчасце дораць,
Заўсёды стаяць, як былі.
Цудоўныя, чыстыя горы
На Сенненскай роднай зямлі.
Прыпеў.

А ТАНКІ ІДУЦЬ

Муз. О. Ковалёвой

Сл. И. Лазуки

Chords: Cm Cm Fm7 Cm

5 Cm Cm Fm7 Cm

9 Bm C2 Bm C2

13 Fm Fm D

1. Быў сорок першы, год шалёны,
Ад дыму цёмны быў прасцяг,
І легчы трэба шчэ мільёнам,
Узняць каб пераможны сцяг.

А танкі йдуць не на парад,
А ў бой, не той, як у кіно,
І зразумеў фашысцкі гад:
Не проста ўзяць яму Сянно.

2. І грукатала ўсё ваколле,
Бо танкі йшлі, нібы сцяной,
Зямля стагнала, як ад болю,
Пад ціхім горадам Сянно.

А танкі йдуць за валам вал,
Сапраўдны бой, а не кіно,
Сказаў нямецкі генерал:
“Нас моцна білі пад Сянно”.

3. Зямля ўзрыта не плугамі,
Счарнела ад варонак-ран,
Яна сыходзіла слязамі,
А танкі йшлі ўжо на таран.

Бой прагрымеў, нібы абвал,
І сціх, замоўк ужо даўно,
Ды не забыўся генерал,
Як яго білі пад Сянно.

4. Тады было ў разгары лета,
Ніяк дзень скончыцца не мог.
І быў пачатак толькі гэта
Вялікіх слаўных перамог.

Вайны ўжо сцёрліся сляды,
І салаўі пяюць адно.
Запомніў вораг назаўжды,
Што ў Беларусі ёсць Сянно.

СЯННО

Муз. И. Клячина
Сл. А. Заболотного

Сянно – гэта назва ад сена.
Сянно – гэта бераг высокі.
Сінеюць тут рэкі, азеры,
У якія глядзяцца аблокi.

Вандроўніка стрэне крыніцай
Утульны адноўлены горад,
І цемнаю стужкай асфальтнай
Увядзе, узнясе на пагорак.

Сянно- гарадок старажытны,
На гербе адзначаны косы.
Былі тут калісьці, напэўна
Вялікага сена пакосы.

У вайну тут грымелі сражэнні,
Страляла Сянно, грахатала,
Радзелі варожыя роты,
Слабела фашыстаў навала.

А з пушч ды балотаў дрыгвяных
 У засады ішлі партызаны,
 У закопленых цесных зямлянках
 Гаілі яны свае раны.

Салдаты нябачнага фронту
 Перамогу ў падполлі кавалі,
 Каб некалі кветкі салюта
 Узляцелі ў нябесныя далі.

Вайна пакацілась на захад,
 А горад узняўся з руінаў,
 І славу сваю баявую
 У спадчыну ён нам пакінуў.

А сёння наш горад квітнее,
 Змяняецца вуліц убранне.
 Тут есць працавітыя рукі,
 Тут будзе жыць і каханне.

ЗАПРАШЭННЕ Ў СЯННО

Муз. О. Ковалёвай

Сл. И. Лазуки

Am D2 G Am Em Am D2 G

7 Am A2 Em Em Em D

13 Am Em Em D D

19 C D2 Am Em Em Em

1. Калі не вабіць вас работа,
 І надакучыла кіно,
 У будні дзень або ў суботу
 Хутчэй збірайцеся ў Сянно.

2. Ад тлумных клопатаў будзённых,
Ад спраў, занудлівых даўно,
І ад папер, такіх казённых,
Бяжыце вы сюды – у Сянно.

3. Калі жыццё як костка ў горле,
Калі не п'ецца больш віно,
Вы хутка прыдзецце ў норму,
Калі прыедзецце ў Сянно.

4. Калі не ўсё ў парадку дома,
І ў жонкі мову адняло,
І што рабіць вам – невядома,
Тады ў аўтобус – і ў Сянно.

5. Дык помніце, што ёсць на свеце,
Як непарыўнае звяно,
На грэшнай нашай на планеце
Такое дзіўнае Сянно.

6. І вось, у гэтую хвіліну
Хачу сказаць яшчэ адно,
Дзяўчаты тут, нібы маліны
І жонкі слаўныя ў Сянно.

КРЫНІЧКА

Муз. Г. Бондаревич

Сл. П. Ермашкевича

The musical score is written on three staves in 6/8 time. The first staff contains measures 1-5 with chords Dm, Gm, and C7. The second staff contains measures 6-11 with chords A7, Dm, Gm, A7, Cm, and D7. The third staff contains measures 12-15 with chords Gm, C7, F, A7, Dm, Gm, A7, and two Dm chords with first, second, and third endings. The key signature has one flat (B-flat).

1. Ці ў холад зімою,
Ці ранняй вясною,
Ці летам, як сонца пячэ —
Усякай парою
У нас пад гарою
Крынічка паціху цячэ.
Паходнай калонай
Ішлі батальёны —
З баямі на захад ішлі.
І часам падзённым
З крынічкі сцюдзёнай
Салдаты вадзіцу пілі.

2. Ідуць і праходзяць
Гады чарадою,
А колькі вады ўцякло...
Праз многія годы
У малы наш горад
Вялікае свята прыйшло.
З Масквы і Казані,
З Баку і Цюмені
І з іншых далёкіх мясцін
Сюды ветэраны
На дзень вызвалення
Прыехалі к нам пагасціць.

3. І тут ля крынічкі,
 Ля чыстай вадзічкі
 Успомніў бывалы салдат
 Паходы былыя, гады маладыя
 І светлыя вочы дзяўчат.
 Казахі, грузіны,
 Сыны Украіны
 У дружбе гаворку вялі,
 Усё ўспаміналі
 І песні спявалі,
 І з нашай крынічкі пілі.

СЕННЕНСКІ ВАЛЬС

Муз. Г. Бондаревич

Сл. М. Горнака

Павольна

Dm A7 A7

7 Dm Dm D7 Gm

14 C7 F D7 Gm

21 C F Dm Gm

28 Dm Gm A7 1. 2. 3.

1. На захадзе сонейка летняе,
Квітнее наш парк малады,
Сюды, дзе героі бяссмертныя,
Прыходзім з сяброўкай заўжды.
“На сопках Манчжурыі вальс”
Танцуем, героі, за вас,
За мірнае шчасце даўно
Удзячны вам горад Сянно.

2. А зоры з нябёс залацістыя
Гатовы свяціць да зары.
Пра мары жыццёвыя чыстыя
Каханай сваёй гавары.
Вядома на свеце даўно
Сапраўднае шчасце адно,
Каб век свой шчаслівы пражыць,
Каханнем умей даражыць.

3. Дарожанька вышыта месяцам
На гладзі азёрнай блішчыць.
І радасць у сэрцы не месціцца,
А песняй да зорак ляціць.
Сваёй прыгажосцю даўно
Вядомы наш горад Сянно.
Баян галасісты іграй,
Наш край беларускі ўслаўляй.

СОДЕРЖАНИЕ

Предисловие.....	1
СЕННО	
Иван Лазука	
Сянно.....	4
Прысвячаецца Сянно.....	5
Зямля дарагая.....	5
Николай Горбачев	
Сянно.....	6
Сенненскі кірмаш.....	7
Лариса Гапеева	
Мой гарадок Сянно.....	9
Тамара Андреева	
Сенно! Я тебя прославляю!.....	10
Анна Мартинович	
Ода.....	12
Леонид Матюхин	
Сенно.....	13
Марьян Даргель	
Купальскія грамы над Сянно.....	14
Иван Колесник	
Сянно.....	14
Николай Третьяков	
Ода о городе Сенно.....	16
Александр Яковлев	
Зіма ў Сянно.....	18
МОЯ СЕННЕНЩИНА	
Лариса Гапеева	
Сенненшчына родная мая.....	20
Сенненскі край.....	21
Сенненшчына – слаўная зямля.....	22
Людмила Ратькова	
Кветка Беларусі,,,,,.....	23
Виктор Астапенко	
Родина.....	24
Василий Игнатов	
Возера Саро.....	25
Ольга Аникиевич	
Аб паходжанні назвы вёскі Васількова.....	26

Анна Корсакова	
І думак трапяткіх выток.....	31
Марія Николаева	
Па сцяжынцы роднай крочу.....	32
Іван Лазука	
Багушэўск.....	34
Раіса Александрова	
Край сосновых лесов.....	35
Полина Пядочкина	
Багушэўскі вальс.....	36
ЗНАМЕНИТЫМ ЗЕМЛЯКАМ ПОСВЯЩАЕТСЯ	
Николай Горбачёв	
Вся жизнь – миг, но звёздный час.....	38
Пётр Ермашкевич	
Помніць сына Радзіма.....	39
Валентина Алексеенко	
В делах он наших каждый день.....	40
Светлана Кореневская	
“Паэзіі радком чароўным”.....	40
Геннадий Цветков	
Гараўцу.....	42
Пётр Ермашкевич	
Рушнік.....	44
ПЕСНИ О СЕННЕНСКОЙ ЗЕМЛЕ	
Гимн города Сенно.....	46
Песня пра Сянно.....	47
Наша Сенненшчына.....	49
Любы Сенненскі край.....	51
Мая Сенненшчына.....	52
Сінайскія горы.....	53
А танкі ідуць.....	55
Сянно.....	57
Запрашэнне ў Сянно.....	58
Крынічка.....	60
Сенненскі вальс.....	61